

РЕШЕНИЕ

№ 7030

гр. София, 31.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 20.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **343** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалният кодекс.

Образувано е по жалба на съдия М. П.,ЕГН [ЕГН], с посочен служебен адрес: [населено място], [улица],тел.: [ЕГН], срещу Заповед № АС-605/29.12.2023г. на председателя на Районен съд – София с която е изменена предходна негова заповед № АС-53/13.02.2023г. и като следствие е предвидено, че по отношение на жалбоподателя в системата за случайно разпределение на дела следва да се заложи 75% натовареност наместо предходно определените 60%, както и, че жалбоподателят следва да бъде включен в разпределение за даване на седмични дежурства от каквито задължения е бил изключен по силата на изменената заповед.

Твърди се незаконосъобразност на оспореният акт, като постановен в противоречие със задължителни предписания за трудоустрояване на магистрата и в частност – наличното освидетелстване за здравословното му състояние не позволява даване на седмични дежурства, тъй като би довело до влошаване на здравословното му състояние, чрез негативно повлияване на двигателните му функции. По същият начин и увеличеният коефициент натовареност от страна на председателя на СРС не е съобразено с констатираното неврологично заболяване. Твърди още, че административния ръководител на СРС и съответната служба по трудово медицина не са компетентни да тълкуват волята на здравните органи, тъй като при съмнения

относно предписанието за трудоустрояване работодателя следва да се сезира издателя на експертното решение за допълнителни разяснения съобразно чл.3 ал.1 и ал.2 от Наредба за трудоустрояване.

На следващо място се твърди, че оспореният акт не съдържа изложение на фактическите основания за нейното издаване, както и за причината за кардиналната промяна в позицията на издателя относно подходящите условия на труд. С това твърди още, че е налице пряка дискриминация, тъй като е третиран по-неблагоприятно по признак „увреждане“ отколкото е бил третиран преди това при същите обстоятелства и съобразно останалите съдии, притежаващи експертни решения от ТЕЛК, които продължават да работят при по-облекчени условия и в тази връзка възнамерява да сезира КЗДискр. Моли акта да бъде отменен.

Ответната страна – председателя на СРС изразява становище за неоснователност на жалбата.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

При преценка допустимостта на съдебното оспорване настоящият състав следва да подчертае, че:

В своята практика по сходен спор, ВАС е имал възможността да анализира приложимостта на конституционно решение № 21 / 26.10.1995 г. по конституционно дело № 18/1995 г. на Конституционния съд към обжалваемостта на вътрешнослужебни актове с които се създават права или задължения или се засягат право, свободи или законни интереси при и по повод осъществяване на магистратското правоотношение.(

Така с Решение № 6085 от 07.06.2023г. по адм.дело № 158/2023г., ВАС е имал възможност да постанови, че: „Съдия ... не е участва в материалното правоотношение като гражданин, респ. трето лице и заповедта на административния ръководител не засяга негови лични права и законни интереси. За него заповедта има вътрешнослужебен характер и го касае като магистрат във връзка с упражняване на властническата инвеститура, която притежава в качеството му на съдия.

Магистратското правоотношение е от категорията регулативни отношения от активен тип, характеризиращо се с наличието на специфичен комплекс от права и задължения, обезпечавачи реализацията на конституционно регламентирани правомощия. Възниква въз основа на Конституцията на Република България, Закона за съдебната власт, Кодекса за етично поведение на българските магистрати и представлява правна връзка с публичноправен характер между Висшия съдебен съвет и конкретния магистрат, генерирана от правопораждащ юридически факт – решение на ВСС за назначаването на съдия, прокурор или следовател по изпълнение на държавна служба при осъществяване на съдебната власт като отделен вид държавна власт по смисъла на чл.8 от Конституцията.

Магистратското правоотношение безспорно има и своите частноправни проекции, свързани със заплащането на полагадения труд, почивките, отпуските и др., но процесната заповед не засяга последните, за да е допустим съдебен контрол по отношения на нея“...

Пак от практиката на ВАС следва, че „Правоотношенията на съдии, прокурори и следователи са самостоятелен и специфичен вид административни правоотношения при осъществяването на съдебната власт, като проявление на държавната власт по смисъла на чл. 8 от Конституцията /решение № 2 от 21.02.2019 г. на Конституционния съд по к. д. № 2/2018 г. и решение № 1 от 31.01.2017 г. на Конституционния съд по к. д. № 6/2016 г. /. Тази характеристика на магистратското правоотношение като самостоятелен вид административно правоотношение, предопределя и приложението на нормите на АПК при изпълнение на функциите им при осъществяване на съдебната власт“/виж Решение № 442 от 19.01.2022 г. на ВАС по адм. д. № 8200/2021 г./.

И още ... щом правоотношението на магистратите е самостоятелно по вид административно правоотношение, то приложение следва да намерят нормите на АПК при изпълнение на функциите им при осъществяване на съдебната власт“./ виж Решение № 104 от 10.01.2022 г. на ВАС по адм. д. № 8199/2021 г./.

В допълнение и с Определение № 1582 от 14.02.2023 г. на ВАС по адм. д. № 705/2023 г., е прието, че „... съдиите, прокурорите и следователите имат особен служебен статус, поради което е специфичен и характерът на правоотношенията им, по силата на които те изпълняват функциите си. По този въпрос теорията и съдебната практика приемат, че правоотношенията не са трудови по смисъла на Кодекса на труда, защото създаването и прекратяването им се извършва с индивидуални административни актове на съответната колегия на Висшия съдебен съвет, за разлика от трудовите правоотношения, които са такива на частното право и съществуват между равнопоставени страни. Разглежданите правоотношения не са и служебни по смисъла на Закона за държавния служител, независимо че и двете са властнически правоотношения при упражняване съответно на съдебната и на изпълнителната власт.

Правоотношенията на съдии, прокурори и следователи са самостоятелен вид административни правоотношения по изпълнение на платена държавна служба в изпълнение на функциите им при осъществяване на съдебната власт като отделен вид държавна власт (Решение № 1 от 31 януари 2017 г. на КС на РБ по к. д. № 6/2016 г.). Независимо от спецификите на правоотношенията магистратите полагат труд в изпълнение на възложените им функции, осъществяват законовите си задължения и получават възнаграждение, ползват различни видове отпуски, подлежат на командироване и пр., поради което в чл. 229 ЗСВ изрично е уредено субсидиарното прилагане на Кодекса на труда.

Съдия С. има правен интерес да оспори процесната заповед на председателя на Административен съд Смолян по съдебен ред, защото с нея се засяга правото ѝ на труд, касателно възнаграждението, което ѝ се следва в качеството ѝ на магистрат. В

този смисъл характерът на акта на административния ръководител с оглед правните последици, които настъпват в правната сфера на магистрата, предопределя и субективното материално право на съдия С. да го оспори по реда на АПК пред съда.

Правото на обжалване е процесуална възможност, която се осъществява от носителя на това право при конкретни законови предпоставки. Наличието на правен интерес от оспорване на административните актове е изискване, изрично посочено в чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България, което определя обжалваемост на всички административни актове, когато обжалваният акт засяга лицето, което го обжалва, т. е. същото следва да има пряк, личен и непосредствен интерес от търсената с жалбата съдебна защита.

Следователно, предвид правната същност на обжалваната заповед и по силата на общата клауза за обжалваемост на административните актове, установена в чл. 120, ал. 2 от Конституцията и на основание изключението по чл. 2, ал. 2, т. 3 АПК, заповедта подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.“

С решение № 21/26.10.1995 г. по к.д. № 18/1995 г.К. съд е имал възможност да постанови, че „Съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията, гражданите и юридическите лица могат да обжалват пред съдилищата всички административни актове, включително вътрешнослужебните, щом тези актове нарушават или застрашават техни права или законни интереси и не са изключени изрично със закон от съдебно обжалване“.

Видно от така посоченото решение, „Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 от Конституцията обхваща "всички административни актове", без оглед на техния характер и теоретична квалификация....

... Очевидно е, че конституционната разпоредба създава единно материалноправно основание за съдебно обжалване на различни по вид административни актове. Сложността и многообразието на държавната дейност не позволяват изброяване и класифициране на административните актове в конституционни разпоредби. Поради това необходимостта от ограничаване на общата клауза за обжалваемост на административни актове в определени случаи е призната в чл. 120, ал. 2 от Конституцията чрез препращане към закона. Единствено законодателният орган може чрез закон да изключи определени административни актове от кръга на съдебно обжалваемите актове...

...Законовата или доктринална квалификация на един административен акт като нормативен, индивидуален или общ, вътрешноведомствен или външен, не може да бъде конституционен критерий и не изключва този акт *ex constitutionae* (по силата на Конституцията) от кръга на съдебно обжалваемите актове.“

В този смисъл и като съобрази, че по отношение обжалваемостта на посочената категория актове не е налице нормативно предвидено ограничение, а успоредно с това – съществуването на засягането, произтичащо и свързано с изискване за определяне намалена и различна по вид степен на товареност, произтичаща от здравословното състояние на съдията през призмата на представеното ТЕЛК удостоверение и

съществува на оспореното волеизявление, то е налице лично, пряко и индивидуално засягане на основна категория права на жалбоподателя, при което вътрешнослужебният характер на акта не е в състояние сам по себе си да предопредели неговата необжалваемост.

През призмата на изрично посоченото от ВАС и КС се налага извода, че засягането на частноправните проекции на магистратското правоотношение обуславя обжалваемост на заповед като процесната. Следва да се посочи – процесната заповед макар и насочена към организацията на работа на съдия П. е постановена през призмата и с оглед постигане баланс между организацията на работа и трудоустрояването на магистрата и като такава отива отвъд чистия вътрешно-служебен характер на подобен род актове. На тази плоскост, настоящият състав съобрази още, че наличието на спор относно трудоустрояването и предоставянето на здравословни и подходящи условия на труд на лица с намалена работоспособност е предмет на специална законова закрила, видно дори и от наименованието на Глава XIV, Раздел Трети от КТ, чл. 314 и сл. от КТ и като такъв спора подлежи на съдебен контрол и отговаря на условията за допустимост.

По съществува на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на съдебна проверка, съдът съобрази:

Със заповед № АС-53/13.02.2023г., председателя на СРС и във връзка с експертно решение № 90094 от проведено на 13.01.2023 заседание на ТЕЛК към Втора МБАЛ С. ЕАД на съдия М. П. е определен намален процент натовареност – 60% и същият е изключен от седмични дежурства в рамките на отделението. Видно от посоченото решение на съдия П. е определена 50% трайно намалена трудоспособност за срок до 01.01.2026г., като е посочено, че същият е негоден на тежка физическа работа.

След отправено запитване до службата по трудова медицина обслужваща СРС – Медико ЕООД и след преглед на представеното експертно решение на ТЕЛК е представено становище от 02.02.2023г., че М. П. може да изпълнява длъжността „съдия“ в СРС при спазване противопоказанията посочени в решението на ТЕЛК. В становището е цитирано, че ТЕЛК е определил 50% трайно намалена работоспособност за 3г. с противопоказание – тежка физическа работа.

В тази връзка е установено още, че с предходно становище от 23.09.2020г. тогавашната служба по трудова медицина „Св.Пантелеймон“ ЕООД е препоръчано СРС да освободи от дежурства тези лица при които е налице противопоказание „нервно-психично пренапрежение“. Ето защо и като е отчетено, че такова противопоказание не се съдържа в експертното решение на ТЕЛК за съдия П. е прието, че следва да се предвиди включването му в дежурства. С процесната заповед не е предвидено включването му в нощни дежурства а само в седмични такива.

Предвид становището на СТМ от 02.02.2023г. и с оглед трайната практика по трудоустрояване е прието, че същият следва да бъде включен в разпределение за разглеждане на дела с коефициент от 75% наместо на 60% за срока на валидност на експертното решение.

Процесната заповед е постановена от компетентен орган в съответствие с чл.146 т.1 АПК вр. чл.80 а.1 т.2 ЗСВ. Макар в самата заповед да е посочена разпоредбата на чл.80 ал.1 т.1 ЗСВ, която регламентира представителната власт на председателя спрямо районния съд като юридическо лице и орган на съдебната власт и в този смисъл да е неотнормирана към конкретното правомощие, настоящият състав счита, че неправилното и посочване не представлява основание за незаконосъобразност на акта, доколкото самият закон урежда компетенцията на председателя и видно от текста на чл.80 ал.1 т.2 ЗСВ същият притежава изрично разписана организационна компетентност спрямо работата на съдиите. Определянето на процент натовареност на отделен съдия безспорно е израз на посоченото организационно правомощие и като такова същото е реализирано от оправомощен орган.

Процесната заповед е постановена в писмена форма, като в преписката по постановяването и са налице становище от ръководителя на сектор правно обслужване в СРС и становище от 02.02.2023г. на службата по трудова медицина обслужваща СРС с представени препоръки относно пригодността на съдията да изпълнява служебните си задължения. В този смисъл и макар непосочени в заповедта, фактическите основания за издаване на акта се съдържат в преписката по постановяването му, което обстоятелство, съобразно ТР № 16 от 31.03.1975г. на ОСГК, позволява да се приеме, че акта е постановен с изисквания за форма и съдържание и отговаря на условието на чл.146 т.2 АПК.

Успоредно с това обаче съдът счита, че при постановяване на акта е допуснато нарушение на производствените правила, поради което и следва да бъде отменен.

С посочената заповед се изменя Заповед от 17.02.2023г. на председателя на СРС с която е определена 60% натовареност и се изключва съдия П. от седмични дежурства за срок до срока на действие на ЕР от 13.01.2023г. на ТЕЛК към Втора МБАЛ – С., ЕАД. Т.е. за период от 3г. – 13.01.2026г. Тази заповед по своята същност е административен акт, като няма данни същата да е оспорена, респ. влезнала е в сила.

Съгласно чл.99 ал. 1 АПК влязъл в сила индивидуален или общ административен акт, който не е бил оспорен пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено по-горестоящия административен орган, а ако актът не е подлежал на оспорване по административен ред - от органа, който го е издал. Процесната заповед не подлежи на обжалване по административен ред / по отношение на председателите на съдилища е неприложим вътрешно-ведомствен или административно-инстанционен контрол, респ. нямат горестоящ орган/ поради което и заповедта може да бъде изменена от органа, който я е постановил, в случая – председателя на СРС.

Макар тази заповед да не се характеризира като типичен индивидуален административен акт, а като вътрешнослужебен такъв, то факта, че акта отговаря на условията за съдебна обжалваемост поради индивидуалното засягане на специфични права с него, обуславя и цялостната приложимостта на АПК. Индивидуалният характер на акта обуславя и приложимостта на производството по издаване, респ.

възобновяване на това производство в хипотеза като настоящата.

Така формулираният извод е валиден като за процесно оспорената, така и за изменената с нея, заповед.

Безспорно и съгласно правилото на чл.100 АПК административния орган, каквото качество притежава председателя на СРС, разполага с инициатива за възобновяване на производството във всички хипотези по чл.99 т.1-7АПК.

В настоящият казус е налице становище на ръководителя на сектор „Правно обслужване“ при СРС относно определяне процент натовареност и полагане седмични дежурства от съдия М. П.. С него е отправено предложение да бъде изменен процента натовареност от 60% на 75% за срока на валидност на експертното решение на ТЕЛК – 01.01.2026г. и да се включи същият в седмични дежурства. Изрично е посочено, че без изрично съгласие на съдия П. същият не следва да се включва в нощни дежурства.

В този смисъл и по отношение производството по възобновяване е налице възприето основание, което органа следва да анализира и изследва за да постанови окончателен за производство акт.

Съгласно чл.103 ал.4 АПК обаче - ако приеме, че е налице основание за възобновяване, органа следва да процедира съобразно реда на глава V от АПК. В този смисъл и след като е преценил, че е налице основание за възобновяване на производството органа е следвало да уведоми съдия П. за възобновяването на производство, съобразно изискването на чл.26 АПК, както и да осигури участието му в производството съобразно чл.34 АПК. Като го е уведомил едва накрая за наличието на издадената заповед председателя на СРС е допуснал съществено процесуално нарушение, което обуславя и изискването за отмяна заповедта и връщане на преписката на органа по компетентност. Съдебната практика и правната доктрина единодушно приемат, че съществено е това нарушение на процесуалните правила, при чието недопускане би могло да се стигне до постановяването на акт с различно съдържание. Презумпция за наличието на посоченото обстоятелство винаги е налице, когато лицето, участник в едно административно производство не е било уведомено, не му е осигурено право да се запознае с преписката и наличните доказателства, да ангажира становище в т.ч. и да представи доказателства имащи отношение към крайния изход от производството. В случая всички тези посочени обстоятелства са налице.

При новото разглеждане следва ясно да бъдат спазени процесуалните изисквания на чл.99 и сл. АПК и съобразно правилата на Глава Пета, АПК.

Успоредно с това, при новото разглеждане органа следва да събере всички относими и необходими доказателства установяващи състоянието на жалбоподателя към настоящият момент – предпоставки за промяна на служебната му натовареност, определена с вече влезнал в сила административен акт, а именно – изменената заповед № АС-53/13.02.2023г. на председателя на СРС.

При новото разглеждане, административния орган следва да съобрази още:

В своето решение № 1 от 31.01.2017г. по конст. дело № 6 от 2016г., К. съд е имал възможност да подчертае, че :

„Правоотношенията на съдии, прокурори и следователи са самостоятелен вид административни правоотношения по изпълнение на платена държавна служба в изпълнение на функциите им при осъществяване на съдебната власт като отделен вид държавна власт. Независимо от спецификите на правоотношенията съдиите, прокурорите и следователите полагат труд в изпълнение на възложените им функции, изпълняват законовите си задължения и получават възнаграждение, ползват различни видове отпуски, подлежат на командироване и пр., поради което в чл. 229 ЗСВ изрично е уредено субсидиарното прилагане на Кодекса на труда за неуредените в този раздел на Закона за съдебната власт въпроси. Следователно по отношение на тях са приложими принципите и разпоредбите на международните актове и на вътрешното ни законодателство, свързани с правото на труд и неговата защита“.

Така, по силата на чл. 314 КТ работник или служител, който поради болест или трудова злополука не може да изпълнява възложената му работа, но без опасност за здравето си може да изпълнява друга подходяща работа или същата работа при облекчени условия, се трудоустроява на друга работа или на същата работа при подходящи условия по предписание на здравните органи.

Компетентността на Националната експертна лекарска комисия да се произнесе по необходимостта от трудоустрояване на лицата, на които е определила 50 и над 50 на сто трайна намалена работоспособност, произтича от чл. 1, ал. 3 във вр. с ал. 1 от Наредбата за трудоустрояване. ТЕЛК и НЕЛК са оправомощени по своя преценка да дадат предписания за трудоустрояване или здравни противопоказания за изпълняване на възложената на лицата работа. С посоченото експертно решение на ТЕЛК е определена 50 % намалена работоспособност, но с оглед изпълняваната от лицето работа не е дадено предписание за трудоустрояване, а са посочени само противопоказните условия на труд.

Успоредно с това и по силата на чл. 78 ал. 1 от Наредбата за медицинската експертиза, в своите решения ТЕЛК и НЕЛК определят условията на труд, противопоказани за здравословното състояние на освидетелстваните лица.

Съгласно ал. 2 на посочената норма, при лице с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност (вид и степен на увреждане на работещите лица, придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 КСО) ТЕЛК (НЕЛК) се произнася по работоспособността му за работното му място и при необходимост го трудоустроява.

Основание за прилагане нормата на чл. 314 КТ е невъзможността на работника или служителя да изпълнява възложената му работа, за което следва да е налице предписание на здравните органи.

В този смисъл съществена за изхода от производството, редом с другото, ще бъде и преценката - налице ли са условията за трудоустрояване на съдията и ако да - каква

степен на защита, респ. каква подходяща работа следва да бъде определена за периода на трудоустрояването му. В т.ч. и преценката какви са конкретните противопоказания и относими ли са същите към естеството на работата на съдията, иначе казано – дейността на съдия в СРС представлява ли тежка физическа работа, и ако да – в каква степен, а ако не – как следва да се процедира.

Успоредно с това и при преценка становището по трудова медицина, в случая – две конкретно посочени становища от различни служби и в различни години, следва да се посочи:

С оглед действащото законодателство, службата по трудова медицина не е компетентна да трудоустроява лица с 50 и над 50% намалена трудоспособност, нито да дава предписания в тази връзка. Видно от гореизложеното, компетентност за това притежава ТЕЛК респ. НЕЛК.

На второ място, службата по трудова медицина не е компетентна да определя дали трудоустрояването следва да се осъществи чрез определяне на друга подходяща работа или чрез предвиждане на облекчени условия при продължаване на същата работа.

На трето място обаче и което е по-съществено – посоченото становище от службата по трудова медицина не съдържа изявление в посоченият смисъл. Напротив, становището представлява прочит на решението на ТЕЛК видно от който лицето може да изпълнява дейността си като съдия, при спазване противопоказанията в ЕР на ТЕЛК, а като противопоказания са посочени – тежка физическа работа.

В този смисъл и при преценка на събраните по преписката доказателства, органа следва да прецени какво точно показва становището на службата по трудова медицина налице ли е основание за определяне намалена натовареност, респ. за изключването от дежурства, в т.ч. - наличието/липсата на противопоказания за изпълнение на съответната длъжност представлява ли основание за трудоустрояване, като процесното.

При новото разглеждане на преписката, следва да се съобрази и постановката на чл.3 ал.1 и ал.2 от Наредбата за трудоустрояването. Съгласно първата от посочените разпоредби - при спор между предприятието и подлежащия на трудоустрояване работник или служител относно подходяща работа за трудоустрояване въпросът се решава от здравния орган, издал предписанието за трудоустрояване. Успоредно с това и по силата на ал.2 на чл.3 от Наредбата предписанието за трудоустрояване може да бъде изменено или допълнено от здравният орган по искане на предприятието или на работника или служителя, когато искането е основателно.

Посочените разпоредби идват в подкрепа на вече изложеният по-горе отговор на въпроса - дали и как следва да бъде трудоустроен работника, давайки отговора – чрез и по преценка на здравния орган издал съответното предписание. В случая – ТЕЛК...

В заключение следва да се посочи още - производството да е образувано по инициатива на административния орган. В такава хипотеза съдът не следва да връща

преписката а само да отмени акта, тъй като органа по принцип разполага със собствена инициатива и дискреция за образуване на производството. Т.е. съдът не следва да възстановява висящност, защото органа може да я инициира по всяко време, служебно. В настоящият казус обаче основанието за образуване на производство е придружено с изискване за спазване срок за образуването му. Този срок е с преклузивен характер/арг. чл.102 АПК/. Именно това обуславя и връщане преписката на органа и възстановяване висящността на производството, така, че да не бъде органа неправомерно лишен от възможността да инициира и развие надлежно административно производство с оглед преклузията пред възприетото от него основание.

При този изход от спора жалбоподателят има право на съдебно-деловодни разноски, съобразно нормата на чл.1543 ал.1 АПК. Същият е бил представляван от упълномощен адвокат в хипотезата на чл.38 ал.1 т.3 от ЗАДв.,като във връзка със съдебно отправен въпрос е прецезирано,че представителството е осъществено в третото предложение на нормата – друг юрист.

Съгласно чл.38 ал.2 изр.второ от ЗАДв. съдът следва да определи възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2.

С решение от 25 януари,2024г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови,че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл и отчитайки законовият автоматизъм на чл.38 ал.2 изр второ вр. чл. 36 ал.2 ЗАДв.вр. Наредба № 1/2004 на ВАДвС,съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението, през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на съдебна практика по аналогични казуси, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

Като контратеза, Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт, скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията, каквито белези Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентир

относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги, извън възплатеният в Наредба № 1/2004 принцип - материален интерес и материално остойносттаване на делото.

Ето защо и в съответствие с фактичестката и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 160лв., към която да се добави и стойността на заплатената държавна такса в размер на 10лв. или общо – 170лв

С оглед изложеното и на основание чл.104 вр. чл.173 ал.2 предл второ АПК, Административен съд София-град,74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № АС-605/29.12.2023г. на председателя на Районен съд – София.

ОСЪЖДА Районен съд – София да заплати на М. П., ЕГН [ЕГН], сумата от 170 /сто и седемдесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

ИЗПРАЩА преписката на председателя на Районен съд – София за процедиране,при спазване указанията,дадени с мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: